

въ който бѣха изправени нѣколко пръчки, дебели, тънки, по-тънки, всѣкакви.

— Избери си една отъ онѣзи свирчици—ми рече— по-тънка или по-дебела искашъ?

Разбрахъ, че тукъ въ дирекцията ще се изчерпи и следствието и наградата. Но каква пръчка да си избира? Зная ли, отъ коя по-малко ще боли?

— Господинъ директоре, казахъ, следъ като помислихъ, изберете ми вие самъ.

Той ме изгледа отъ пети до глава, изсмѣ се съ гласъ и — цапъ! Една плесница ми запали бузата.

— Хайде, върви си въ класъ — рече — другъ пжтъ си опичай ума!

Отървахъ се наистина лесно, съ една плесница само. Случката не бѣ разгледана въ учителския съветъ, и отъ другаритѣ ми никой не пострада . . .

— — — — —
Хубави и сладки ученически времена! Да бждатъ благословени съ своитѣ лудории, детинщини, грѣшки, игри, но нека бжде благословена и онази плесница!

Защото, ако днесъ мога да имамъ понѣкога щастливата възможность да вкусвамъ отъ сладкия медъ на френската книжнина, дължа го именно на онази плесница.

Имахъ вече обица на ухото си. Станахъ внимателенъ и прилеженъ ученикъ на чужденеца учителъ, който ми даде здрави основи за понататъшното изучаване на единъ отъ най-полезнитѣ езици.

Благословена плесница!
